

Mgr. Tomáš Kotrys
advokátní kancelář
Vrahovická 7 796 01 Prostějov
IČO: 66 24 75 43
zapsán v seznamu advokátů ČAK pod reg. č. 8692

tel.: 588 507072
605 412 694
www.kotrys.cz
ak@kotrys.cz

Okresnímu soudu v Prostějově
Havlíčková 16
797 09 Prostějov

sp. zn.: 7 C 446/2014

Žalobce: **PRIOR, obchodní domy, a.s., IČ: 469 62 344,**
Dukelská brána 7, PSČ: 796 01,
zastoupený JUDr. Liborem Konečným, advokátem
Ptašínského 307/4, 602 00 Brno

Žalovaní: **1. Statutární město Prostějov, IČ: 002 88 659**
nám. T. G. Masaryka 130/14, 796 01 Prostějov
zastoupený Mgr. Tomášem Kotrysem, advokátem
Vrahovická 7, 796 01, Prostějov

2. MANTHELLAN a.s., IČ: 282 05 618
tř. Svobody 856/31, 779 00 Olomouc
zastoupený Mgr. Rostislavem Pekařem, advokátem
Václavské nám. 813/57, 110 00 Praha 1

O určení neplatnosti smlouvy.

**Odvolání žalovaného č. 1 proti rozsudku Okresního soudu v Prostějově ze dne
20.5.2015, č.j: 7 C 446/2014-111.**

Dvojmo

I. Rozsah odvolání, odvolací důvody

Okresní soud v Prostějově rozhodl dne 20.5.2015 rozsudkem ve věci sp.zn.: 7 C 446/2014, o určení neplatnosti smlouvy, takto:

I. Určuje se, že smlouva o budoucích smlouvách ze dne 16.7.2010, ve znění dodatku č.1 ze dne 22.12.2010 a dodatku č.2 ze dne 16.2.2012, je neplatná.

II. Žalovaný č.1 je povinen nahradit žalobci na nákladech řízení částku 10.191,77 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Libora Konečného, advokáta se sídlem Ptašinského 307/4, 602 00, Brno.

III. Žalovaný č.2 je povinen nahradit žalobci na nákladech řízení částku 10.191,77 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Libora Konečného, advokáta se sídlem Ptašinského 307/4, 602 00, Brno.

Proti tomuto rozsudku podává žalovaný č.1 odvolání, a to jak do výroku I., jímž bylo rozhodnuto ve věci samé, tak do výroku II., týkajícího se nákladů řízení.

Žalovaný č.1 považuje rozsudek soudu I. stupně za vadný, své odvolání opírá o odvolací důvody uvedené v ust. § 205 odst. 2, písm. c), d), e) a g) zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (*dále jen o.s.ř.*), tedy že

- *řízení je postiženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci;*
- *soud prvního stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností;*
- *soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním;*
- *rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci.*

Žalovaný č.1 své odvolání z hlediska jednotlivých odvolacích důvodů konkrétně odůvodňuje takto:

II.

Okresní soud v Prostějově v napadeném rozsudku správně konstatoval, že před tím, než začal jakýmkoli způsobem zkoumat smlouvu o smlouvách budoucích, uzavřenou dne 16.7.2010 mezi žalovaným č.1 a žalovaným č.2, z hlediska její platnosti, musel jako tzv. předběžnou otázku vyřešit, zda-li žalobce je aktivně věcně legitimován k podání žaloby v této věci.

Dále byl soud I. stupně povinen zjistit, zda-li je u žalobce dán naléhavý právní zájem jako podmínka přípustnosti projednání žaloby na určení, zda-li tu právní poměr nebo právo je, či není (§ 80 o.s.ř.).

Dle názoru žalovaného č.1 zde Okresní soud v Prostějově pochybil. Z hlediska toho, zda-li žalobce je aktivně věcně legitimován k podání žaloby v tomto sporu, se soud omezil na následující zdůvodnění:

„Podle názoru soudu I. stupně je žalobce v tomto řízení aktivně věcně legitimován. Aktivní věcnou legitimaci žalobce dovedl soud z jeho účasti ve výběrovém řízení bez ohledu na jeho výsledek.“

Dle názoru žalovaného č.1 je v tomto ohledu rozsudek soudu I. stupně neodůvodněný v souladu s požadavky, uvedenými v § 157 odst. 2 o.s.ř.:

Není-li dále stanoveno jinak, soud v odůvodnění rozsudku uvede, čeho se žalobce (navrhovatel) domáhal a z jakých důvodů a jak se ve věci vyjádřil žalovaný (jiný účastník řízení), stručně a jasně vyloží, které skutečnosti má prokázány a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další důkazy, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce; není přípustné ze spisu opisovat skutkové přednesy účastníků a provedené důkazy. Soud dbá o to, aby odůvodnění rozsudku bylo přesvědčivé. Odůvodnění uvedené v písemném vyhotovení rozsudku musí být v souladu s vyhlášeným odůvodněním.

Žalovaný č.1 zdůrazňuje, že žádný zákonný předpis nestanoví, jaký je okruh subjektů, které mohou podat žalobu na určení neplatnosti smlouvy, které nejsou účastníkem. Tento okruh osob je v praxi upřesňován prostřednictvím rozhodovací činnosti soudů v jednotlivých soudních rozhodnutích.

Žalovaný č.1 samozřejmě zná rozhodnutí soudu, dle kterého v případě neúspěšného účastníka nabídkového řízení v případě nakládání s majetkem města, byla takovému účastníkovi přiznána aktivní věcná legitimace k podání tzv. určovací žaloby dle § 80 o.s.ř. Šlo však o konkrétní rozhodnutí soudu v konkrétní věci, kde soud hodnotil důkazy a dospěl ke konkrétnímu rozhodnutí.

To však v žádném případě neznamena, že do budoucna každý neúspěšný účastník bude aktivní legitimaci k podání žaloby vždy mít. V této konkrétní věci měl Okresní soud v Prostějově povinnost zabývat se tvrzeními a důkazy, které oba žalovaní přednesli, a jimiž zpochybňovali aktivní věcnou legitimaci žalobce v této věci. S těmito tvrzeními a důkazy se měl soud řádně vypořádat mimo jiné i v souladu s § 157 odst. 2 o.s.ř., a pokud dospěl k závěru, že aktivní věcná legitimace žalobce v této věci je dána, tak tento závěr měl soud za povinnost řádně a přesvědčivě odůvodnit. Toto odůvodnění pak mělo být prezentováno zejména v písemném vyhotovení napadeného rozsudku. To se však nestalo.

V tomto ohledu je tedy napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Tím, že se soud I. stupně nevypořádal v této souvislosti s tvrzeními žalovaných, přičemž se jednalo o zcela zásadní otázku, která měla vliv na další průběh řízení (tedy zda se soud vůbec bude zabývat meritem věci, či nikoli), má za následek zásadní vadu řízení, promítající se jako zásah do ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, a do práva na soudní ochranu podle čl. 90 Ústavy a čl. 36 odst. 1 Listiny.

V této souvislosti žalovaný č.1 odkazuje na k této otázce velmi přílehlavá rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, resp. Ústavního soudu ČR:

„Nepřezkoumatelný je rozsudek, jehož skutkové a právní závěry vycházejí z tzv. souhrnného zjištění, jímž se zjišťuje rozhodný skutkový stav současně na základě všech provedených důkazů, aniž se uvede, na základě kterých konkrétních důkazů se to které zjištění činí a z jakých důvodů, jakož i bez vysvětlení případných rozporů mezi nimi.“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2009 ve věci sp. zn. 30 Cdo 3947/2007)

„[...] lze odkázat na ustálenou judikaturu Ústavního soudu. Ústavní soud např. v rozhodnutí pod sp. zn. I. ÚS 593/04 (Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 39, náleží č. 230) konstatoval, že „Ústavní právo na spravedlivý proces zahrnuje i povinnost obecných soudů vypořádat se se vším, co v průběhu řízení vyšlo najevo a co účastníci řízení tvrdí, má-li to vztah k projednávané věci. Pokud soudy této zákonné povinnosti nedostojí, a to jednak tím, že se zjištěnými skutečnostmi nebo tvrzenými námitkami nezabývají vůbec nebo se s nimi vypořádají nedostatečným způsobem, má to za následek vadu řízení, promítající se jako zásah do ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách a do práva na soudní ochranu podle čl. 90 Ústavy a čl. 36 odst. 1 Listiny.“ Ve svém rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 521/05 (Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 40, náleží č. 70) pak Ústavní soud uvedl, že "právu na spravedlivý proces odpovídá povinnost obecných soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit a v tom rámci se adekvátně, co do myšlenkových konstrukcí racionálně logickým způsobem vypořádat se všemi důkazy. [...]" (Nález ÚS ČR ze dne 3. 10. 2006 ve věci sp. zn. I. ÚS 74/06)

III.

Stejná situace jako v předchozím případě otázky aktivní věcné legitimace nastala v případě otázky existence naléhavého právního zájmu na straně žalobce jako podmínka přípustnosti projednání žaloby na určení, zda-li tu právní poměr nebo právo je či není (§ 80 o.s.ř.).

Dle názoru žalovaného č.1 i zde Okresní soud v Prostějově pochybil. Soud I. stupně své zjištění, že u žalobce je dán naléhavý právní zájem k podání žaloby a určení, zda předmětná smlouva je platná či nikoli, odůvodnil takto:

„...i žalobce má právní zájem na určení neplatnosti smlouvy o budoucích smlouvách ze dne 16.7.2010, protože nevyhlášením nového záměru se změněnými podmínkami nemá žalobce, a nejen on, možnost se záměru zúčastnit, což lze považovat za porušení a ohrožení práva, které zákon o obcích fyzickým i právnickým osobám přiznává, a to zúčastnit se řádně vyhlášeného záměru a nabídkového řízení.“

I když zde je třeba soudu I. stupně přiznat, že alespoň stručně odůvodnil svůj závěr o existenci právního zájmu na straně žalobce (soud vynechal slovo „naléhavý“, což dle žalovaného č.1 zásadní význam), soud I. stupně se stejně jako v případě rozhodování o otázce aktivní věcné legitimace nevypořádal s argumentací žalovaných a s předloženými důkazy, ač k tomu byl povinen. Zde platí beze zbytku vše, co žalovaný č.1 uvádí v předchozí části odvolání ohledně povinnosti řádného odůvodnění rozsudku dle § 157 odst. 2 o.s.ř. včetně odkazu na judikaturu (již citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2009 ve věci sp. zn. 30 Cdo 3947/2007, resp. Nález ÚS ČR ze dne 3. 10. 2006 ve věci sp. zn. I. ÚS 74/06).

Žalovaní při jednání shodně tvrdili, že žalobce naléhavý právní zájem na meritu věci nemá a nijak ho nedoložil. Svá tvrzení podložili argumenty. Žalovaný č.2 měl k této otázce připravenou celou řadu listinných důkazů, jejichž provedené však soud nepřipustil a zamítl je.

Obsah pojmu naléhavého právního zájmu, jak vyplynul z rozhodování soudů, je následující: *„...naléhavý právní zájem je dán zejména tam, kde by bez tohoto určení bylo právo žalobce nebo právní vztah, na kterém je účasten, ohroženo, popřípadě tam, kde by se bez tohoto určení jeho právní postavení stalo nejistým.“* (mj. Rozsudek NS ČR ve věci sp. zn.: 29 Odo 387/2006).

Pokud zákonodárce použil termín „naléhavý právní zájem“ a nikoli pouze „právní zájem“, učinil tak zcela jistě z nějakého důvodu. Pokud tento termín bude podroben gramatickému výkladu, musí se dojít k závěru, že existence termínu „naléhavý“ znamená, že právo žalobce, nebo právní vztah, na kterém je účasten, jsou ohroženy aktuálně, bezprostředně. Slovo „naléhavý“ bezpochyby znamená,

že v posuzování, zda-li v konkrétním případě je dán naléhavý právní zájem, hraje zásadní roli hledisko časové.

To vyplývá i rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 9.12.2009, sp. zn.: 28 Cdo 2506/2008, kde Nejvyšší soud došel k závěru, že v řízení o určení neplatnosti smlouvy žalobce není aktivně věcně legitimován a není u něj dán naléhavý právní zájem na určení neplatnosti kupní smlouvy, jíž bylo nakládáno s majetkem města. Rozhodnutí odůvodnil mimo jiné takto:

„Po doplnění dokazování nicméně vplynulo, že žalobci nejenže neměli dostatek finančních prostředků ke koupi předmětných nemovitostí (a to vzhledem k minimální stanovené ceně), ale především předmětnou žalobu podali až necelé tři roky po uzavření kupní smlouvy, jejíž platnost je napadena v současném řízení.“

Žalovaný č.1 při jednání dne 13.5.2015 mimo jiné argumentoval i výše uvedeným rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR, jímž podpořil své tvrzení, že žalobce naléhavý právní zájem nemá, resp. pokud ho někdy měl, tak ho pozbyl následkem plynutí času. Žalovaný č.1 při uvedeném jednání a i v písemném vyjádření k žalobě ze dne 4.3.2015 uvedl, že smlouva o budoucích smlouvách, uzavřená mezi městem Prostějov a společností MANTHELLAN, a.s., dne 16. července 2010, byla již krátce po jejím uzavření napadena žalobou na určení její neplatnosti. Žalobou ze dne 7.10.2010 platnost smlouvy napadl u Okresního soudu v Prostějově žalobce Ing. Jan Navrátil, bytem Kosířská 18, Prostějov. Věc byla u Okresního soudu v Prostějově vedena pod sp.zn.: 8C 382/2010. Ing. Jan Navrátil svým podáním, doručeným soudu dne 29.11.2011, navrhl na základě ust. § 92 občanského soudního řádu, aby soud připustil, že do řízení vstupuje na straně žalobce další účastník, a to žalobce (PRIOR, obchodní domy, a.s.). Žalobce tedy již v roce 2011 věděl o žalobě Ing. Jana Navrátila, který se domáhal u soudu určení neplatnosti stejné smlouvy, jejíhož určení neplatnosti se nyní žalobce domáhá v tomto řízení. K žalobě chtěl přistoupit, a to v plném rozsahu, včetně právní argumentace původního žalobce. Poté, co soudem návrhu na přistoupení dalšího účastníka nebylo vyhověno, však žalobce dále ničeho nečinil. Samostatnou žalobu nepodal, a to ani poté, co byla věc pravomocně skončena rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 26. dubna 2012, č.j. 17 Co 411/2011-172.

Teprve nyní se žalobce žalobou, podanou u Okresního soudu v Prostějově dne 23.12.2014, domáhá vydání rozsudku, jímž bude soudem určeno, že smlouva o budoucích smlouvách ze dne 16.7.2010, uzavřená mezi Městem Prostějov, a společností MANTHELLAN, a.s., je absolutně neplatná.

Takový návrh žalobce, podaný po více než čtyřech letech od uzavření předmětné smlouvy, je dle žalovaného č.1 zjevně čistě obstrukční, nemůže požívat právní ochrany a je v rozporu s dobrými mravy.

Na námitky žalovaného č.1 žalobce ve své replice ze dne 23.3.2015 žalobce reagoval pouze stručným vyjádřením:

„Žalobkyně nepopírá, že měla zájem na vstup do řízení vedeného u shora nadepsaného soudu na návrh Ing. Jana Navrátila. Návrh na vstup žalobkyně jako dalšího účastníka do uvedeného řízení byl soudem zamítnut. Žalobkyně se tedy neplatnosti smlouvy uzavřené mezi žalovanými domáhá v tomto řízení.“

Z jakého důvodu však žalobce žalobu nepodal během posledních čtyř roků, když se přitom, jak tvrdí, cítí být uzavřením smlouvy z roku 2010 tak velmi poškozen, to již ve svém vyjádření (a ani jinde) žalobce nevysvětlil.

Žalovaný č.2 hodlal předložit soudu celou řadu pádných důkazů, prokazujících jeho tvrzení, že žalobce se o předmětný majetek žalovaného č.1 neucházel vážně, ale pouze formálně. Že jeho skutečným úmyslem nikdy nebylo předmětné nemovitosti ve vlastnictví žalovaného č.1 koupit a realizovat na nich svůj prezentovaný projekt, ale s ohledem na stávající judikaturu pouze získat možnost blokovat činnost žalovaného č.2, a to právě formou žaloby, která je předmětem tohoto řízení. Tyto důkazy soud nepřipustil, čímž dle názoru žalovaného č.1 pochybil. Jednalo se o významné důkazy týkající se předběžné otázky sporu, a to aktivní věcné legitimace a existence naléhavého právního zájmu žalobce. Žalovavý č.1 v této souvislosti odkazuje na obsah vyjádření žalovaného č. 2 k žalobě ze dne 16.2.2015. Žalovaný č.1 předpokládá, že žalovaný č.2 tuto argumentaci podrobně rozvede ve svém odvolání proti rozsudku, proto se touto otázkou nyní již dále zabývat nebude.

Z výše uvedeného je zřejmé, že soud I. stupně nesprávně právně posoudil otázku jak aktivní věcné legitimace žalobce, tak zejména existenci jeho naléhavého právního zájmu na určení, zda-li je předmětná smlouva o smlouvách budoucích platná, či nikoli. Soud se nevypořádal v této souvislosti s tvrzeními žalovaných, přičemž se jednalo o otázku zcela zásadní, která má vliv na další průběh řízení (tedy zda se soud vůbec mohl zabývat meritem věci či nikoli) To má za následek zásadní vadu řízení, promítající se jako zásah do ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, a do práva na soudní ochranu podle čl. 90 Ústavy a čl. 36 odst. 1 Listiny. Ani v tomto směru tak nelze rozsudek soudu I. stupně považovat za přezkoumatelný, neboť z jeho odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se při posuzování předběžných otázek řídil, jak důkazy hodnotil, které konkrétní důkazy hodnotil a proč se neztotožnil s tvrzeními a důkazy, předloženými stranou žalovaných.

IV.

K samotnému meritu věci, tedy posuzování platnosti samotné smlouvy o budoucích smlouvách ze dne 16.7.2010, uvádí žalovaný č.1 následující:

Žalobce se žalobou ze dne 23.12.2014 domáhal určení neplatnosti předmětné smlouvy o budoucích smlouvách, a to z důvodu její tvrzení absolutní neplatnosti pro rozpor s ust. § 39 odst. 1 zák. č. 128/2000 sb., o obcích, v platném znění. Žalobce tvrdí, že je zde rozpor mezi obsahem záměru, zveřejněného žalovaným č.1 a obsahem smlouvy o budoucích smlouvách, z čehož dovozuje, že (cit. Čl. III žaloby)

„... v daném případě došlo ke změně vlastní podstaty vyhlášeného záměru, takže v konečném důsledku lze mít důvodně za to, že uzavření smlouvy o budoucích smlouvách zveřejnění záměru nepředcházelo.“

V tomto smyslu rovněž oba žalovaní pojali předmět sporu a konstruovali své obrany proti žalobě.

Okresní soud v Prostějově sice v odůvodnění napadeného rozsudku zmínil rovněž ust. § 2 odst. 2 a § 38 odst. 2 zák. o obcích, tato ustanovení však obsahují povinnosti obcím spíše obecné povahy, s jejichž případným porušením nespojuje přímo zákon o obcích sankci neplatnosti takového právního jednání. I patrně z tohoto důvodu Okresní soud v Prostějově, když dovedl porušení výše uvedených ustanovení zákona o obcích, prohlásil smlouvu o budoucích smlouvách za neplatnou podle § 39 odst. 1 obč. zák., platného do 31.12.2013.

Pokud však soud I. stupně v meritorním rozhodnutí prohlásil smlouvu o budoucích smlouvách ze dne 16.7.2010 za neplatnou podle § 39 obč. zák. platného do 31.12.2013, tedy nikoli podle § 39 odst. 1 zák. o obcích, jedná se v takovém případě o soudní rozhodnutí překvapivé a neočekávané. Žalovaný č.1 v rámci soudního jednání před soudem I. stupně svou argumentaci směřoval vedle poukazování na absenci aktivní věcné legitimace a naléhavého právního zájmu na straně žalobce zejména k otázce postupu žalovaného č.1 v souladu s ust. 39 odst. 1 zákona o obcích. Žalovanému č.1 se podařilo prokázat, že postup města při záměru prodat majetek v jeho vlastnictví, byl zcela v souladu se zákonem a že orgány města v této souvislosti nijak nepochybily. Zde považuje žalovaný č.1 za nutné podotknout, že přes to, že Okresní soud v Prostějově v napadeném rozhodnutí ust. § 39 odst. 1 zák. o obcích cituje, v odůvodnění postup žalovaného č.1 z hlediska dodržení tohoto ustanovení nijak nehodnotí.

Faktem zůstává, že žalovaný č.1 neměl možnost v řízení přednést relevantní tvrzení v věci samé a předložit na podporu takových tvrzení důkazy, které by se týkaly posuzování platnosti smlouvy o budoucích smlouvách z těch hledisek, z nichž je posuzoval soud I. stupně. Soud přitom postupoval v jistém utajení,

neboť žádný z účastníků o tom, že soud smlouvu bude posuzovat nikoli podle zákona o obcích, ale podle ustanovení již neúčinného zákona, neměl až do vyhlášení rozsudku ani tušení.

Vyvstává zde samozřejmě otázka, zda-li soud měl v této situaci povinnost poučovací dle § 118a odst.1,2 o.s.ř. Žalovaný č.1 má za to, že soud tuto povinnost v tomto konkrétním sporu a za vzniklé situace měl. K poučení dle § 118a o.s.ř. přitom v řízení ze strany soudu nedošlo, jak je možno zjistit z protokolu o jednání konaného dne 13.5.2015.

Žalovaný č.1 na tomto místě argumentuje rozhodnutím Nejvyššího soudu České republiky, v němž soud uvedl k dané problematice toto:

„Pro úplnost je na místě dodat, že zásada předvídatelnosti rozhodnutí se v rozhodovací praxi soudů neprosazuje toliko v těch procesních situacích, na něž pamatuje ustanovení 118a o. s. ř. Za překvapivé (nepředvídatelné) je považováno též takové rozhodnutí, jež z pohledu předcházejícího řízení originálním způsobem posuzuje rozhodovanou věc a jehož přijetím je účastník řízení zbaven možnosti skutkově a právně argumentovat.“

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 32 Cdo 1591/2011, ze dne 29.4.2013).

Dle názoru žalovaného č.1 zde uvedená premisa nejvyššího soudu zcela přesně dopadá na projednávaný případ, protože rozhodnutí Okresního soudu v Prostějově je překvapivé, nepředvídatelné a nadto posuzuje rozhodovanou věc nepochybně originálním způsobem.

Jak již bylo tvrzeno a prokázáno, zákon o obcích nestanoví v záměru povinnost uvádění bližších podmínek zamýšleného právního úkonu při nakládání s majetkem města. Podmínky uvedené v § 39 odst. 1 zák. o obcích žalovaný č.1 beze zbytku dodržel. Protože další údaje nejsou povinnou součástí záměru, lze mít za to, že příslušný orgán obce, který následně rozhoduje o uzavření konkrétní smlouvy, se od těchto podmínek může odchýlit (tímto **žalovaný č.1 nijak nerevokuje svá předchozí tvrzení v tom smyslu, že smlouva se od záměru v podstatných záležitostech neodchyluje a že s kulturním centrem s kapacitou 500 lidí se při realizaci projektu žalovaného č.2 nadále počítá**).

Existuje prakticky jediné rozhodnutí, které se vztahuje na skutkově podobnou věc, jako je projednávaná kauza, a to je rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.6.2010, sp.zn.: 33 Cdo 2532/2008. Zde nejvyšší soud pouze teoreticky připustil závěr, že v extrémním případě lze uvažovat, že právní úkon (smlouva) při níž se nakládá s majetkem obce, může být neplatný pro rozpor s dobrými mravy. Ani v tam projednávaném případě, kdy soudy nižších stupňů došly k závěru, že obcí uzavřená smlouva byla uzavřena v rozporu se Zásadami pro přijímání příspěvku

obcí na výstavbu infrastruktury, však nejvyšší soud nedošel k závěru, že taková smlouva je neplatná dle § 39 obč. zák. platného do 31.12.2013.

Závěrem žalovaný č.1 uvádí jiné rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, a to rozhodnutí ze dne 19.5.2009, sp.zn.: 30 Cdo 1932/2009, v němž soud uvedl toto:

„Zákon přesně stanoví, jaké povinné náležitosti záměru obce k nakládání s majetkem obce musí být splněny, a jeho povinné náležitosti tedy nelze rozšiřovat na údaje zákonem nevyžadované a z jejich absence pak dovozovat absolutní neplatnost následně uzavřeného právního úkonu. Je logické, že naprosto postačí, aby záměr obce obsahoval pouze zákonem stanovené základní informace, když jeho smyslem je pouze informovat o tom, že obec hodlá určitým způsobem s určitým majetkem obce naložit.“

V.

Rozsudek Okresního soudu v Prostějově ze dne 20.5.2015 ve věci sp.zn.: 7 C 446/2014, o určení neplatnosti smlouvy, je tedy dle názoru žalovaného č.1 vadný, a to z důvodů uvedených v ust. § 205 odst. 2, písm. c), d), e) a g) o.s.ř.

Žalovaný č.1 proto navrhuje, aby odvolací soud po projednání věci v odvolacím řízení rozhodl tak, že Rozsudek Okresního soudu v Prostějově ze dne 20.5.2015 ve věci sp.zn.: 7 C 446/2014, **se mění tak, že:**

I.

Žaloba na určení neplatnosti smlouvy o budoucích smlouvách ze dne 16.7.2010, ve znění dodatku č.1 ze dne 22.12.2010 a dodatku č.2 ze dne 16.2.2012, se zamítá.

II.

Žalobce je povinen žalovanému č.1 nahradit náklady řízení před soudem I. stupně i náklady řízení odvolacího.

V Prostějově, dne 2. července 2015

Mgr. Tomáš Kotrys

advokát

Na základě plné moci